ଷ୍ଟେଟ୍ ବ୍ୟାଙ୍କ ଅଫ୍ ହାଇଦ୍ରାବାଦ

ବନାମ

ମେସର୍ସ ମୁକୁନ୍ଦ ରାଜା ଭଗୱାନ ଦାସଙ୍କ ଯୌଥ ପରିବାର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ମାର୍ଚ୍ଚ 22,1995

[କେ. ରାମସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ଏସ୍. ସାଘିର ଅହମ୍ମଦ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଏ. ପି. ଜାଗୀରଦାର ଋଣ ସମାଧାନ ଅଧିନିୟମ, 1952/ସୀମାବନ୍ଧନ ଅଧିନିୟମ, 1963: ଧାରା 3, 11, 22, 25, 30, 57/ଧାରା 14-- ଋଣ ହ୍ରାସ-- କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ନିଆଯାଇଥିବା ସମୟ-- ସୀମାବନ୍ଧନ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 14 ଅନୁଯାୟୀ ବାଦ ଦିଆଯାଏ କି ନାହିଁ ଏବଂ ଆଗତ ହୋଇଥିବା ମକଦ୍ଦମା ସମୟ ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥିଲା କି ନାହିଁ-- ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଛି: ହଁ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ 20.5.1953 ରେ, ଚାହିଦା ଋଣ ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ଏକ ଚିଠି ସହିତ ଆବେଦନକାରୀ-ବ୍ୟାଙ୍କ୍ ସପକ୍ଷରେ 37,000/- ଟଙ୍କାର ଏକ ବଚନ ପତ୍ର ନିଷ୍ପାଦନ କରିଥିଲେ ।ଚାହିଦା ଋଣ ହସ୍ତାନ୍ତର ପାଇଁ ଏହା ପରେ ସମୟ ସମୟରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରିମାଣର ଅର୍ଥ 3.6.1953 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ 37,000/-ଟଙ୍କା ସହିତ ଏକ ଚିଠି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ ମଧ୍ୟ 3.9.1959 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିଛି ପରିମାଣର ଅର୍ଥ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ମାର୍ଚ୍ଚ 1960 ରେ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଋଣ ହ୍ରାସ ପାଇଁ ଏ. ପି. ଜାଗୀରଦାର ଋଣ ସମାଧାନ ଅଧିନିୟମ, 1952 ର ଧାରା 11 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ଋଣ ସମାଧାନ ବୋର୍ଡ, ଆବେଦନକାରୀ-ବ୍ୟାଙ୍କକୁ ହିସାବ ବିବରଣୀ ଦାଖଲ କରିବାକୁ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଜାରି କରିଥିଲା ଏବଂ ବ୍ୟାଙ୍କ ଏହା ଦାଖଲ କରି ଦର୍ଶାଇଥିଲା ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଉପରେ 74,062.05/-ଟଙ୍କାର 9% ସୁଧ ସହିତ ବକେୟା ଥିଲା । ତେବେ, ବୋର୍ଡ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ, *ମୁକୁନ୍ଦ ଦାସ ରାଜା ଭଗୱାନ ଦାସ ଏବଂ ପୁତ୍ରମାନେ ଇତ୍ୟାଦି ବନାମ ଷ୍ଟେଟ ବ୍ୟାଙ୍କ ଅଫ୍ ହାଇଦ୍ରାବାଦ,* (1963) 2 AWR147 ମାମଲାରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଏ. ପି. ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚାରପୀଠଙ୍କ ରାୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଦାବିକୁ ହ୍ରାସ କରିବାପାଇଁ ଏହାର କୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ନାହିଁ ।

ଆବେଦନକାରୀ-ବ୍ୟାଙ୍କ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଠାରୁ ବକେୟା ଅର୍ଥର ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲା । ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତ ଏହି ମକଦ୍ଦମାକୁ ତମାଦି ହୋଇଥିବା ଆଧାରରେ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାକୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବ୍ୟାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନ କରାଯାଇଛି ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ : 1. ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ସୀମାବନ୍ଧନ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 14ର ଲାଭ କେବଳ ସେହି ବାଦୀଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ ଯିଏ ଏକ ଭୁଲ ଜାଗାରେ ମକଦ୍ଦମା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ଅଦାଲତରେ ଭଲ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ

ଆଇନଗତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି ଯାହା ଶେଷରେ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ତ୍ରୁଟି କିମ୍ବା ସମାନ ପ୍ରକୃତିର ଅନ୍ୟ କାରଣ ବୋଲି ଜଣାପଡିଛି । ଯେଉଁ ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ଏପରି ଆଇନଗତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ କରାଯାଇଥିଲା, ତାହା ସୀମାବନ୍ଧନରୁ ବାଦ ଦିଆଯିବ । ଏହି ଅଧିନିୟମର ଯୋଜନା ସୂଚିତ କରିବ ଯେ ଜଣେ ଜାଗୀରଦାରଙ୍କ ସହିତ ଜଡିତ ଋଣ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସମସ୍ତ ଦାବି, ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଗଠିତ ବୋର୍ଡ ସମେତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଏବଂ ବିଚାର କରାଯିବ । ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ଜାଗୀରଦାର ଋଣକୁ ହ୍ରାସ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରନ୍ତି ଏବଂ ଋଣଦାତାମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଦାବି ଆଗତ କରନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଋଣଦାତାମାନଙ୍କର ସ୍ଥିତି ହେଉଛି ବାଦୀଙ୍କ ସ୍ଥିତି, କାରଣ ସେମାନଙ୍କର ଦାବିକୁ ବିଚାର କରାଯିବ ଏବଂ ରାଶି ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ, ଯଦିଓ ଜାଗୀରଦାରଙ୍କ ଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବକେୟା ପରିମାଣ ଆଦାୟ ଜରୁରୀ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଏହା ସେମାନଙ୍କ ସ୍ଥିତିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ ସୀମାବନ୍ଧନ ଆଇନର ଧାରା 14ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ, ଯାହାକି ଜାଗିରଦାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ କ୍ରମେ ଏହି ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଆରମ୍ଭ କରାଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ସେମାନେ ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମାରେ ଜଣେ ବାଦୀଙ୍କ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବେ ।

2. ଯେତେବେଳେ ଜାଗିର୍‌ଦାର ସ୍ୱୟଂ 1952 ମସିହାର ଏ. ପି. ଜାଗିର୍‌ଦାର ଋଣ ସମାଧାନ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 11 ସହିତ ଧାରା 30 ଏବଂ 22 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ଆଇନ୍‌ର ଧାରା 25 ଅନୁଯାୟୀ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଚାଲୁ ରହିଛି, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଋଣଦାତା ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହାର ସର୍ବଦା ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ, ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତଙ୍କ ଏହି ପ୍ରକାର ମାମଲା ଶୁଣାଣି କରିବାର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରକୁ ସିପିସିର ଧାରା 9 ଅନୁଯାୟୀ ବାଦ୍ ଦିଆଯାଇଛି । ଫଳସ୍ୱରୂପ ଆବେଦନକାରୀ 1962 ମସିହାରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିପାରିଛନ୍ତି, ଯଦିଓ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଏହାକୁ ଆଂଶିକ ଭାବେ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଯେହେତୁ ମକଦ୍ଦମାଟି 1967 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର ମାସ 25 ତାରିଖରେ ବୋର୍ଡ ଦ୍ୱାରା ଅନୁରକ୍ଷଣୀୟ ନୁହେଁ ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନିଆଯାଇଥିଲା, ତେଣୁ 1970 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ ମାସ 10 ତାରିଖରେ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯିବା ସମୟରେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ସୀମାବନ୍ଧନ ମଧ୍ୟରେ ଥିଲା ।ତେଣୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତାଙ୍କ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଠିକ୍ ନଥିଲେ ଯେ ଧାରା 57ର ଲାଭ ପାଇବା ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତା ଜଣେ ଋଣଗ୍ରହୀତା ନୁହନ୍ତି ବୋଲି ବୋର୍ଡ ଦ୍ୱାରା ଏକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯିବା ଉଚିତ । ସେହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରେ ନାହିଁ ।ଅଧିନିୟମର ପରିକଳ୍ପନାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ସେହି ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଲାଗିଥିବା ସମୟ, ସୀମାବନ୍ଧନ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 14 ଅନୁଯାୟୀ ବାଦ୍ ଦିଆଯାଏ ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର: ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 772/1979

3.11.1978 ରେ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସି. ସି. ସି. ଏ. ସଂଖ୍ୟା 82/1974 ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଏହି ଆବେଦନ ଆସିଛି ।

ଆବେଦନକାରୀ ପାଇଁ ସି. ସୀତାରାମିୟା, ଏ. ରଙ୍ଗନାଧନ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସହିତ ଏ. ଭି. ରଙ୍ଗମ ।

ଏସ୍. ମାର୍କଣ୍ଡେୟ, ଅଜୟ ସିଂହ, ଏଚ୍. ପି. ଶର୍ମା ଏବଂ ସୁଶ୍ରୀ ସି. ମାର୍କଣ୍ଡେୟ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ।

ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା:

ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନ ନଭେମ୍ବର 3,1977 ରେ ସି.ସି.ସି.ଏ. ସଂଖ୍ୟା 82/74 ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୁଇଜଣିଆ ଖଣ୍ଡପୀଠଙ୍କ ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଛି । ଆବେଦନକାରୀ-ବ୍ୟାଙ୍କ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଠାରୁ 35,000/-ଟଙ୍କା ଫେରସ୍ତ ପାଇଁ ଏକ ବଚନ ପତ୍ର ଆଧାରରେ ଏବଂ ନିଜାମ ଷ୍ଟେଟ୍ ରେଲୱେର 133 ଟି ଶେୟାରକୁ ସୁରକ୍ଷା ବାବଦରେ ରଖି ଯାହାର ମୂଳ ମୂଲ୍ୟ 250/- ଟଙ୍କା ଲେଖାଏଁ ହେବ ଏବଂ ତାହା ଉପରେ 5% ସୁଧ ଲାଗୁ ହେବ, ନଗର ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତରେ, 10 ଫେବୃଆରୀ, 1970 ରେ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ । ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିଛନ୍ତି ଯେ ମକଦ୍ଦମାଟି ତମାଦି ବାହାରେ । ତେଣୁ ଏହି ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା ।ତେଣୁ, ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଏହି ମକଦ୍ଦମା ତମାଦି ହୋଇଛି କି ନା । ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ତଥ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଏକ ବଚନ ପତ୍ର ନିଷ୍ପାଦନ କରିଥିଲେ, ଯାହା ମଇ 20,1953 ର ସଂଲଗ୍ନକ A-2 ରେ ଚାହିଦା ଋଣ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଚିଠି ସହିତ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ 37,000/-ଟଙ୍କା ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା । ଚାହିଦା ଋଣ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଚିଠି ସହିତ, ଏହା ପରେ ସମୟ ସମୟରେ ସେପ୍ଟେମ୍ବର 3,1953 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିଛି ପରିମାଣର ଅର୍ଥ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ଯାହାର ପରିମାଣ 37,000/- ଟଙ୍କା ।ଏହା ପରେ ସମୟ ସମୟରେ ସେପ୍ଟେମ୍ବର 3,1959 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସଂଲଗ୍ନକ A-7 ଅଧୀନରେ କିଛି ପରିମାଣର ଅର୍ଥ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ସଂକ୍ଷେପରେ ଆଇନ ଭାବରେ ପରିଚିତ 1952 ମସିହାର ଆନ୍ଧ୍ରପ୍ରଦେଶ ଜାଗିରଦାର ଋଣ ସମାଧାନ ଅଧିନିୟମ, ଜାଗିରଦାରମାନେ କିମ୍ବା ଋଣଦାତାମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା ଋଣ ପରିମାଣ ହ୍ରାସ କରିବା ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିବାର ପ୍ରଣାଳୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିଛି ଏବଂ ତତ୍ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ମଧ୍ୟ ସେଥିରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ମାର୍ଚ୍ଚ, 1960 ରେ ଅଧିନିୟମ 11 ଅନୁଯାୟୀ ଋଣ ହ୍ରାସ ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ । ହିସାବ ବିବରଣୀ ଦାଖଲ କରିବାକୁ ବୋର୍ଡ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଜାରି କରିଥିଲା । ଶେଷରେ ବ୍ୟାଙ୍କ 15 ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 1967 ରେ ହିସାବ ଦାଖଲ କରିଛି, ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଉପରେ 74,062.05/-ଟଙ୍କା ସହିତ ଜୁଲାଇ 1,1967 ଠାରୁ 9% ସୁଧ ସହିତ ବକେୟା ଥିବା କଥା ସଂଲଗ୍ନକ A-12 ରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି । ବୋର୍ଡ ଅକ୍ଟୋବର 25,1967ର ସଂଲଗ୍ନକ A-11 ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ, *ମୁକୁନ୍ଦଦାସ ରାଜା ଭଗୱାନ ଦାସଙ୍କ ଯୌଥ ପରିବାର ଏବଂ ପୁତ୍ରମାନେ ଇତ୍ୟାଦି ବନାମ ଷ୍ଟେଟ ବ୍ୟାଙ୍କ ଅଫ୍ ହାଇଦ୍ରାବାଦ*, [1963] 2 AWR147 ରେ ସୂଚିତ କରାଯାଇଥିବା ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚାରପୀଠଙ୍କ ରାୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଦାବି ହ୍ରାସ କରିବାର କୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ନାହିଁ । ତେଣୁ ପୂର୍ବରୁ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଏହି ମକଦ୍ଦମା, 1970 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 10 ତାରିଖରେ ଆଗତ ପାଇଁ ଆସିଥିଲା ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ 1967 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର 4 ତାରିଖର ସଂଲଗ୍ନକ A-13 କୁ ସୀମାବନ୍ଧନ ଅଧିନିୟମ 21/63 ରେ ଧାରା 19 ଅନୁଯାୟୀ ସୀମାବନ୍ଧନକୁ ବଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ଏକ ସ୍ୱୀକୃତି ଭାବେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେହିଭଳି, ଆଇନର ଧାରା 57 ର ସୁବିଧା ନିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ଋଣ ସମାଧାନ ବୋର୍ଡ ପକ୍ଷରୁ ଏ ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଇନଥିଲା ଯେ, ଉତ୍ତରଦାତା ଜଣେ ଋଣୀ ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ, ସୀମାବନ୍ଧନ ଅବଧି 1953 ମସିହାରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବାରୁ, ଏହା ତାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମୟସୀମା

ଅତିକ୍ରମ କରିସାରିଛି, ତେଣୁ ମକଦ୍ଦମାଟି ତମାଦି ହୋଇଥିଲା । ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରାଯିବା ସଠିକ୍ ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନିଆଯାଇଥିଲା ।

ସ୍ୱୀକାର୍ଯ୍ୟ ଯେ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଧାରା 11 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଧାରା 30 ସହିତ ଧାରା 22 ଅନୁଯାୟୀ ଜାନୁଆରୀ 19, 1962 ରେ ଆଇଏ ସଂଖ୍ୟା 77/64 ମଧ୍ୟ ଆଗତ କରିଥିଲେ, ଏହି ଆଧାରରେ ଯେ ଅବେଦନକାରୀ ଧାରା 11 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ କରିନଥିବାରୁ ଋଣ ପରିଶୋଧ ହୋଇଯାଇଛି ବୋଲି ଧରାଯିବା । ବୋର୍ଡ ଏହାର ଅଗଷ୍ଟ 5,1964 ତାରିଖର ଆଦେଶରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ:

> "ଯେପରି ପୂର୍ବରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ 21.6.60 ର ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ବିବୃତି, ଅଧିନିୟମର ଧାରା 30 (3) ରେ ଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ସହିତ ଯଥେଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅନୁପାଳନ କରାଯାଇଛି । ତେଣୁ, ମୁଁ ଦେଖୁଛି ଯେ ଯେଉଁ ବ୍ୟାଙ୍କ ପାଇଁ ନିଜାମଙ୍କ ସରକାରୀ ଅଂଶକୁ ସୁରକ୍ଷିତ କରାଯାଇଛି, ସେହି ବ୍ୟାଙ୍କର ଋଣ ଶେଷ ହୋଇନାହିଁ ।"

ଅକ୍ଟୋବର 27,1967 ତାରିଖର ଆଦେଶ ଏବଂ ସଂଲଗ୍ନକ A-11, ଅନୁସାରେ, ବୋର୍ଡ ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 1960 ର 25/A କୁ ଏକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ସହିତ ବନ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲା:

> "*ଷ୍ଟେଟ୍ ବ୍ୟାଙ୍କ ଅଫ୍ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ବନାମ ମୁକୁନ୍ଦଦାସ ରାଜା ଭଗୱାନ ଦାସ* ମାମଲାରେ [1963] 2 A. W. R. 147 (FB) ରେ ରିପୋର୍ଟ କରାଯାଇଛି, ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚାରପୀଠଙ୍କ ରାୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଏହି ମାମଲା, 30.6.1953 ରେ କିମ୍ବା ପୂର୍ବରୁ ଏହି ବୋର୍ଡକୁ ପଠାଯାଇ ନାହିଁ, ଏହି ମାମଲା ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର କୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ନାହିଁ । ଅତଏବ ବିଷୟ ସଂଖ୍ୟା 1 କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଅଦାଲତରେ ଉପସ୍ଥାପନା ପାଇଁ ସମ୍ପୃକ୍ତ ପକ୍ଷଙ୍କୁ ଫେରାଇ ଦିଆଯିବ ।"

ଏଥିରୁ ଜଣାପଡ଼ିଥିଲା ଯେ ଋଣ ସମାଧାନ ବୋର୍ଡ ସମ୍ମୁଖରେ ଆଇନଗତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଏକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ସହିତ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା ଯେ ଏହି ମାମଲାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ବୋର୍ଡର କୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ନଥିଲା । ତଥ୍ୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଗତ କରାଯାଇଥିବା ମକଦ୍ଦମା ତମାଦି ହୋଇଛି କି । ସୀମାବନ୍ଧନ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 35 ଅନୁଯାୟୀ, ଚାହିଦା ମାତ୍ରେ ଦେୟ ଥିବା ଏବଂ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିବାର ଅଧିକାରକୁ ବଳପୂର୍ବକ ବା ସ୍ଥଗିତ ରଖୁଥିବା କୌଣସି ଲିଖିତ ଦସ୍ତାବିଜ୍ ଦ୍ୱାରା ଅନୁରୂପ ନ ଥିବା ବିନିମୟ ଚିଠା କିମ୍ବା ବଚନ ପତ୍ର ପାଇଁ ସୀମା ଅବଧି ଚିଠି କିମ୍ବା ଟିପ୍ପଣୀ ତାରିଖ ଠାରୁ ତିନି ବର୍ଷ ଅଟେ । 15.9.58 ର ସଂଲଗ୍ନକ A-5 ରେ , ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଆଂଶିକ ଦେୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ସଂଲଗ୍ନକ A-6 ରେ ସେ 1959 ରେ ସମାନ ଭାବରେ ଆଂଶିକ ଦେୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ, 3.9.59 ତାରିଖର ସଂଲଗ୍ନକ A-7 ରେ ସେ 12,500/-ଟଙ୍କାର ଆଂଶିକ ଦେୟ ପ୍ରଦାନ କରି ଦାୟିତ୍ୱକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ । ଏହିପରି, ସୀମାବନ୍ଧନ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 18 ଅନୁଯାୟୀ ତିନି ବର୍ଷର ଅତିରିକ୍ତ ସମୟସୀମା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଟଙ୍କା ପାଇଁ ଦାୟିତ୍ୱର ଏକ ଲିଖିତ ସ୍ୱୀକୃତି ଭାବରେ ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବ, ଯାହା ଅଂଶଧନ ଉପରେ ଶୁଳ୍କ ସହିତ ବଚନ ପତ୍ର ଆକାରରେ ଥିଲା । ତେଣୁ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି, ସେପ୍ଟେମ୍ବର 2,1962 ର ସମାପ୍ତି ପରେ

ଏହି ମକଦ୍ଦମା ତମାଦି ହୋଇଛି କି । ଏହା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି ଯେ ମାର୍ଚ୍ଚ 1960 ରେ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଋଣ ହ୍ରାସ ପାଇଁ ଅଧିନିୟମ 11 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ।ସେହିଭଳି, ଋଣ ପରିଶୋଧ ହୋଇଯାଇଛି ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିବା ପାଇଁ ଧାରା 30 ସହିତ ଧାରା 22 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା । ଧାରା 11 ଅନୁଯାୟୀ ଟିପ୍ପଣୀ କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନ ଉପରେ, ବୋର୍ଡ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲା ଯେ ଋଣ ସମାପ୍ତ ହୋଇନାହିଁ । ଏହିପରି, ମାର୍ଚ୍ଚ, 1960 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେୟ ପାଇଁ ଦାୟିତ୍ୱ ବିଦ୍ୟମାନ ଥିଲା । ଆଇନର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ଏକ ପଠନରୁ ଜଣାପଡେ ଯେ, ଏହି ଅଧିନିୟମ ଜାଗିରଦାରମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଧାର୍ଯ୍ୟ ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଯୋଗାଇଥାଏ, ଯାହାକି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 2 (f) ଅନୁଯାୟୀ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 2 (e) ଅନୁଯାୟୀ ଋଣର ଦାୟିତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ତାହା ଲାଗୁ ହୁଏ । ଏହି ଅଧିନିୟମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ନଗର ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତର ଅତିରିକ୍ତ ବିଚାରପତିଙ୍କୁ ନେଇ ଏକ ବୋର୍ଡ ଧାରା 4 ଅନୁଯାୟୀ ଗଠନ କରାଯାଇଥିଲା । ବୋର୍ଡକୁ ଋଣର ଦାୟିତ୍ୱ ସମ୍ପର୍କରେ ତଦନ୍ତ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଉପଯୁକ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହା ଋଣକୁ ହ୍ରାସ କରିପାରିବ । ତୃତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟ ଋଣ ସମାଧାନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସହ ଜଡ଼ିତ । ଋଣର ସମାଧାନ ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଜାଗିରଦାର କିମ୍ବା ଋଣଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଧିସୂଚିତ ତାରିଖ ପୂର୍ବରୁ ଦାଖଲ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ କାରଣ ଜାଗିରଦାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବକେୟା ଋଣର ସମାଧାନ ପାଇଁ ସରକାର ସରକାରୀ ରାଜପତ୍ରରେ ସୂଚିତ କରିପାରନ୍ତି । ଧାରା 22 ରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ ବୋର୍ଡର ଆଦେଶ ବିନା ଋଣଦାତାଙ୍କ ସହ ଜାଗୀରଦାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ସମାଧାନ କିମ୍ବା ସମାଯୋଜନକୁ ଅସିଦ୍ଧ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା । ସେହିପରି ଋଣୀ ଏବଂ ଋଣଦାତାଙ୍କ ସହମତିରେ ହୋଇଥିବା କୌଣସି ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଯାହା ଧାରା 15 କିମ୍ବା ଧାରା 16 ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇନଥିଲା, ମାମଲା ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି, ତାହାକୁ ବେଆଇନ ଭାବେ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା । ଧାରା 25 ଅନୁଯାୟୀ, ଋଣ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସମସ୍ତ ମକଦ୍ଦମା, ଆବେଦନ, ନିଷ୍ପାଦନ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ପାଇଁ ଆବେଦନ, ଯାହା ପୁନଃରୀକ୍ଷଣ ବ୍ୟତୀତ, କୌଣସି ଦେୱାନୀ କିମ୍ବା ରାଜସ୍ୱ ଅଦାଲତରେ ବିଚାରାଧୀନ ଥିଲେ, ଯଦି ସେଥିରେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠେ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଠାରୁ ଏହି ଋଣ ବକେୟା ଅଛି ସେ ଜଣେ ଋଣୀ କି ନୁହେଁ ଏବଂ ଆବେଦନ ତାରିଖରେ ତାଙ୍କ ଠାରୁ ବକେୟା ଥିବା ଋଣର ମୋଟ ପରିମାଣ 5,000/- ଟଙ୍କାରୁ କମ୍ କି ନୁହେଁ, ତେବେ ଯାଇ ତାହା ବୋର୍ଡ କୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ ହେବ । ସେହିପରି, ଯେକୌଣସି ମକଦ୍ଦମା କିମ୍ବା ଆବେଦନ, ଅନୁରୋଧ କିମ୍ବା କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ଉପ-ଧାରା (2) ଅନୁଯାୟୀ ବୋର୍ଡକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ ହେଲେ ବୋର୍ଡ ସେହି ମାମଲାକୁ ଏପରି ବିଚାର କରିବ, ଯେପରି ଧାରା 11 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ନୂତନ ଆବେଦନ ଏହା ନିକଟରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଛି । ଧାରା 13 ଅନୁଯାୟୀ, ସମବାୟ ସମିତି, ଅନୁସୂଚିତ ବ୍ୟାଙ୍କ ଇତ୍ୟାଦିଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ସେମାନଙ୍କର ଦାବିପତ୍ର ଏବଂ ଋଣୀ ଦ୍ୱାରା ସରକାର କିମ୍ବା ଅନୁସୂଚିତ ବ୍ୟାଙ୍କ ଇତ୍ୟାଦିଙ୍କୁ ଦେୟ ଋଣର ପରିମାଣ ଦାଖଲ କରିବାକୁ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଜାରି କରିବାର କ୍ଷମତା ବୋର୍ଡକୁ ଦିଆଯାଇଛି । ଧାରା 35 ଅନୁଯାୟୀ, ଋଣ ପରିମାଣକୁ ହ୍ରାସ କରିବାର କ୍ଷମତା ବୋର୍ଡକୁ ଦିଆଯାଇଛି, ଯାହାର ବିବରଣୀ ଏହି ମାମଲା ପାଇଁ ବିଶେଷ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ । ଧାରା 35 ଅନୁଯାୟୀ ଋଣ ପରିମାଣ ହ୍ରାସ ପାଇବା ପରେ ମଧ୍ୟ, ଧାରା 36 ରେ ଅନ୍ୟଥା ଉଲ୍ଲେଖ ନ ଥିଲେ ବୋର୍ଡ ଉପ-ଧାରା (2)ରେ ଥିବା ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ସହିତ ଏକ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ପ୍ରଦାନ କରିବ, ଏହା ସୂଚିତ କରେ ଯେ, ଯଦିଓ ଧାରା 35 ଅନୁସାରେ ଋଣ ହ୍ରାସ କରାଯାଇଛି, ବୋର୍ଡ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ସହ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ପ୍ରଦାନ କରିବ, ଯଦି ଧାରା 36 ରେ କୌଣସି ବିପରୀତ ବ୍ୟବସ୍ଥା

ନଥାଏ । ଧାରା 42 ଅନୁଯାୟୀ, ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ପଞ୍ଜିକୃତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ସେଥିରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ । ଧାରା 47 ଆବେଦନ କରିବାର ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରେ ।

ତେଣୁ ଏଥିରୁ ଜଣାପଡିଲା ଯେ ଜାଗିରଦାରଙ୍କ ଋଣ ଦେୟକୁ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅନୁସାରେ ବିଚାର କରାଯିବା ଏବଂ ହ୍ରାସ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ଅଧିନିୟମର ଯୋଜନା, ଋଣଦାତାଙ୍କୁ ଜାଗିରଦାରଙ୍କ ଋଣ ଦେୟର ଦାୟିତ୍ୱ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ପାଇଁ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂହିତା ଅଟେ । ଅନୁସୂଚିତ ବ୍ୟାଙ୍କ ଆଦିର ଦାୟିତ୍ୱକୁ ବଞ୍ଚାଇବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ଧାରା 3 ଏବଂ ଧାରା 30, ଅନୁସୂଚିତ ବ୍ୟାଙ୍କକୁ ଦିଆଯାଉଥିବା ଋଣକୁ ହ୍ରାସ କରିବା ଲାଗି ବୋର୍ଡକୁ କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ । ଯେହେତୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ତାରିଖରୁ ଦାବି ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇନଥିଲା, ତେଣୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚାରପୀଠ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଛନ୍ତି ଯେ, ଏହି ଦାବିଗୁଡ଼ିକୁ ବିଚାର କରିବାକୁ ବୋର୍ଡର କୌଣସି କ୍ଷମତା ନାହିଁ । *ମୁକୁନ୍ଦଦାସ ରାଜା ଭଗୱାନ ଦାସଙ୍କ ଯୌଥ ପରିବାର ଏବଂ ପୁତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ବନାମ ଷ୍ଟେଟ ବ୍ୟାଙ୍କ ଅଫ୍ ହାଇଦ୍ରାବାଦ,* [1971] 2 ଏସସିଆର 136 ମାମଲାରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ମତକୁ ଏହି ଅଦାଲତ ସମର୍ଥନ କରିଥିଲେ । ସେହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ, ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ସୀମାବନ୍ଧନ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 14 ଏହି ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଉପରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେଉଛି କି ନା ।

ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଧାରା 14ର ଲାଭ କେବଳ ସେହି ବାଦୀଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ ଯିଏ ଏକ ଭୁଲ ଜାଗାରେ ମକଦ୍ଦମା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ସତ୍ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆଇନଗତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି ଯାହା ଶେଷରେ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ତ୍ରୁଟି କିମ୍ବା ସମାନ ପ୍ରକୃତିର ଅନ୍ୟ କାରଣ ବୋଲି ଜଣାପଡିଛି । ଯେଉଁ ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ଏପରି ଆଇନଗତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ବିଚାର କରାଯାଇଥିଲା, ତାହା ସୀମାବନ୍ଧନରୁ ବାଦ ଦିଆଯିବ । ଏହି ଅଧିନିୟମର ଯୋଜନା ସୂଚାଇବ ଯେ ଜାଗିରଦାର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସମସ୍ତ ଋଣ ଦାବିକୁ ବୋର୍ଡ ସମେତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର ଏବଂ ନ୍ୟାୟ ନିରୂପଣ କରାଯିବ । ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ଜାଗିରଦାର ଋଣ ହ୍ରାସ କରିବା ପାଇଁ ଆବେଦନ କରନ୍ତି ଏବଂ ଋଣଦାତାମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଦାବି ଦାଖଲ କରନ୍ତି, ପରବର୍ତ୍ତୀ ସ୍ଥିତି, ଯଥା - ଋଣଦାତାମାନଙ୍କର ସ୍ଥିତି, ହେଉଛି ବାଦୀଙ୍କ ପରି, କାରଣ ସେମାନଙ୍କର ଦାବିକୁ ବିଚାର କରାଯିବ ଏବଂ ଜାଗିରଦାରଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ୟ ଅର୍ଥ ପରିଶୋଧ କରିବା ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ଆଦେଶ ଦିଆଯିବ, ଯଦିଓ ତାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିମାଣ ହୋଇପାରେ ତାହା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଏହା ସେମାନଙ୍କର ସ୍ଥିତିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ ସୀମାବନ୍ଧନ ଅଧିନିୟମ, 1963 ର ଧାରା 14 ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ, ଯଦିଓ ଜାଗିରଦାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ଆବେଦନ କ୍ରମେ ଏହି ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଆରମ୍ଭ କରାଯାଇଥିଲା, ତଥାପି ସେମାନଙ୍କୁ ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମାର ଜଣେ ବାଦୀ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ । ଯେତେବେଳେ ଜାଗିରଦାର ସ୍ୱୟଂ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 11 ସୂଚିତ ଧାରା 30 ଏବଂ 22 ଅନୁସାରେ ଏକ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ଆଇନର ଧାରା 25 ଅନୁଯାୟୀ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଚାଲୁ ରହିଛି, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଋଣଦାତାଙ୍କ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ, ସିପିସିର ଧାରା ୯ ଅନୁଯାୟୀ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରକୁ ବାଦ୍ ଦିଆଯାଇଛି । ଫଳସ୍ୱରୂପ ଆବେଦନକାରୀ 1962 ମସିହାରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିପାରିଛନ୍ତି, ଯଦିଓ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଏହାକୁ ଆଂଶିକ ଭାବେ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଯେହେତୁ ମକଦ୍ଦମାଟି ବୋର୍ଡ ଦ୍ୱାରା ଅକ୍ଟୋବର 25,1967 ରେ ଅନୁରକ୍ଷଣୀୟ ନୁହେଁ ବୋଲି କୁହାଯାଇଥିଲା, ତେଣୁ 10 ଫେବୃଆରୀ, 1970 ରେ ଏହାକୁ ଆଗତ କରାଯିବା ସମୟରେ ଏହି ମକଦ୍ଦମା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ସୀମାବନ୍ଧନ ମଧ୍ୟରେ

ଥିଲା । ତେଣୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାର ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଠିକ୍ ନଥିଲେ ଯେ ବୋର୍ଡ ଦ୍ୱାରା ଏକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯିବା ଉଚିତ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ଧାରା 57 ର ଲାଭ ପାଇବା ପାଇଁ ଜଣେ ଋଣଗ୍ରହୀତା ନୁହଁନ୍ତି । ସେହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରେ ନାହିଁ । ଅଧିନିୟମର ଯୋଜନାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ନିଆଯାଇଥିବା ମତକୁ ସୀମାବନ୍ଧନ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 14 ଅଧୀନରେ ବାଦ୍ ଦିଆଯାଇଥାଏ । ତଦନୁସାରେ, ଆମେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଉଛୁ ଯେ ମକଦ୍ଦମା ସୀମାବନ୍ଧନ ମଧ୍ୟରେ ଅଛି ଏବଂ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ବିପରୀତ ମତ ଗ୍ରହଣ କରିବାରେ ଆଇନର ଗୁରୁତର ତ୍ରୁଟି କରିଛନ୍ତି ।

ତଦନୁସାରେ, ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି । ଦୀର୍ଘ ଦିନ ଧରି ମାମଲା ବିଚାରାଧୀନ ଥିବା ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଏହି ଆଦେଶ ପ୍ରାପ୍ତିର ଛଅ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ବିଚାର କରୁଥିବା ଅଦାଲତଙ୍କୁ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଯଥାଶୀଘ୍ର ମାମଲାର ବିଚାର କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି । ଖର୍ଚ୍ଚ ବାବଦରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ନାହିଁ ।

ଜି. ଏନ୍.   ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ଶ୍ରୀ ଜଟାଧାରୀ ସେଠୀ

ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ), ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।